

[Aage Poulsen.]

øvrige riges befolkning. Der slås meget i stykker under denne isolation. Den medfører ikke alene store økonomiske tab for øens erhvervsliv, som ikke står i noget rimeligt forhold til det tab, som erhvervslivet i det øvrige land lider, men den medfører også en påvirkning af befolkningens opfattelse af samhørigheden. Selv om de uddelte løbesedler i weekenden skal opfattes humoristisk, hvad jeg tror, de skal, er de dog udtryk for utilfredshed og bitterhed.

I den øjeblikkelige situation, vi befinder os i, kan jeg ikke lade være at bemærke, at når den høje regering lægger så stor vægt på egnsudviklingen, som den gør, forekommer det mig påfaldende, at man ikke i samme grad har forstået, at den første forudsætning herfor er sikringen af en stabil forbindelse under alle forhold. Jeg mener, det er en bydende nødvendighed.

For at vende tilbage til utilfredsheden i befolkningen vil jeg gerne anføre, at da man i 1658 havde befriet Bornholm, rejste befrierne over til den danske konge og tilbød ham øen. Siden har den nationale følelse og samhørighedsfølelsen med det øvrige rige holdt sig. For mig har det været en oplevelse at tilbringe en hel del år af mit liv i en befolkning, hvis nationale følelse og samhørighedsfølelse med det øvrige rige er så stærk, og som har givet sig mange rørende udslag, så jeg forstår bitterheden over at føle sig ladt i stikken, at være stedbørn i sammenligning med det øvrige riges befolkning.

Der er 3 årstal, som man gang på gang har hørt i den sidste tid på Bornholm, det er 1945, 1956 og 1961. Det er årstal, der vil prente sig i befolkningens sind. For at bøde herpå vil jeg appellere til det høje ting og til den høje regering om snarest at få etableret en mere effektiv forbindelse mellem Bornholm og det øvrige land, så at følelsen af at være stedbørn og af at være forskelsbehandlet ikke længere er til stede.

Erik A. Jensen: Da jeg har den ære at være formand for de københavnske postfolk, skal jeg, da de ærede medlemmer hr. Ninn-Hansen og hr. Ib Thyregod har bragt de rent postale forhold vedrørende „Freia“s

afgang i formiddags fra Frihavnen ind i debatten her, gøre opmærksom på, at jeg i formiddags blev ringet op af vore postchauffører i vor organisations lokaler. De følte sig næsten truet af havnearbejderne, idet disse mente, at man medbragte mere end den normale post til færgens afgang. Jeg tog straks til Frihavnen for på stedet at se på tingene. Jeg gjorde havnearbejdernes talsmænd dernede opmærksom på, at indsættelsen af „Freia“ var et resultat af forhandlinger mellem den højtærede minister for offentlige arbejder, hr. Lindberg, og sømændenes forbundsformand, From Andersen, om befarelse af Bornholm. Man var slet ikke ukendt med dette, men mente blot, at de 3 store postvogne, som var kørt op foran færgen til afgang, måtte indeholde mere end den almindelige post. Jeg gjorde havnearbejderne opmærksom på, efter at jeg havde talt med den tilstedeværende postinspektør, at når posten var så omfangsrig i dag, var det, fordi man havde måttet undlade at afsende post til øen i 2 dage. Denne forklaring affandt havnearbejderne sig med, men gjorde samtidig opmærksom på, at det, man faktisk var mest utilfreds med, var det mægtige opbud af politi, der var til stede for at sikre postens indladning i færgen, og for så vidt jeg kunne påtage mig som formand for de københavnske postbude dels at stå inde for, at der kun var den normale post, dels at få politiet fjernet, var havnearbejderne straks villige til at lade posten indlade ganske almindeligt. Jeg tog en samtale med den vagthavende politiassistent, og han måtte blot af vor postinspektør have konfirmeret en tilladelse til at trække udrykningsholdet tilbage. Efter at have forklaret vor postinspektør, hvordan sagen lå, indvilligede han i, at politikæden blev trukket tilbage, og der var fred og ro i Frihavnen fra samme øjeblik.

Havnearbejderne har gennem de allersejeste dage under konfliktens forløb erfare, at et stort firma i Køge har benyttet postvæsenet i modsætning til tidligere, hvor man har afsendt sine varer som stykgods. Jeg foreholdt havnearbejderne, at det var fuldt tilladeligt for enhver borger i dette land at gøre brug af postvæsenet; det var deres ret.

Det forstod man også, men da jeg for-